

Prædiken til Sidste søndag i kirkeåret

Matt. 11,25-30

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

På den tid tog Jesus til orde og sagde: »Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, fader, for således var det din vilje. Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for. Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.«

Matthæusevangeliet 11,25-30

Vi er kommet ind i den mørke tid på året. Dagene er blevet kortere, lyset svagere og kulden trænger ind overalt. Det er en hård tid for mange. En tid, hvor træthed og tungsind lukker sig mere og mere om én i takt med mørket og kulden. Mange af os er trætte. Trætte, fordi vi ikke synes, vi kan bære de byrder, livet har lagt på os, eller som vi har lagt på os selv. Trætte, fordi de tunge, ensomme og mørke tanker slider på os. Trætte, fordi vi tilsyneladende er ved at miste orienteringen i vores liv og ikke kan se fremad mod dagen i morgen. Og vi vakler under den byrde, som livet er blevet. Det eneste vi længes efter er hvile. Hvile for sjælen. Hvile for tankerne.

Måske er det også derfor, at Kristi ord i dag lyder så stærke: "Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile". De kan lyde stærkt de ord og alligevel er det som om de er helt forkerte. Han siger jo lige bagefter: "Tag mit åg på jer og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt og min byrde er let." Jamen, hvad er det, han siger? Vi er trætte. Vi trænger til hvile. Og hvad giver Kristus os? Et åg! Et åg er sådan noget spænder på et trækdyr, så det kan trække en meget tung last.

Det er, hvad Kristus giver os, når vi er trætte: Et liv, hvor han spænder sit åg på os og hvor der er byrder at bære. Byrderne kan være så mange slags. Det kan være sygdom, det kan være sorg, det kan være smerten ved at se en elsket lide. Det kan være ensomhed og nederlag i forhold til andre mennesker. Nogle byrder er lettere end andre, men det er byrder, og de skal bæres. Det er bare med at komme i gang.

Og dog er åget godt og byrderne lette. Der er ligefrem hvile at få for den trætte ved at bære de byrder, siger Kristus. For et kristent liv handler om, at byrderne netop ikke skal bæres alene. Kristus er den, der bærer med og giver os den kraft og styrke, vi har brug for at bære resten. Så megen kraft og styrke at byrderne synes som ingenting. Ja, alt hans er vores og al vores er hans. Så byrderne kan bæres og de skal bæres uanset hvor hårdt, vi må slide og slæbe for det! Kristus giver os kraften til det!

I den tro er der et helt liv til forskel. F.eks. siges der meget om islam og muslimer. Det er klart, at i lyset af

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 735, 123. årgang
November 2022
ISSN 0901-2214

kristentroen har de lov til at dyrke deres tro, som de vil. For kun, hvor Kristus frit kan benægtes, kan han også frit bekendes. Kristentro forudsætter med andre ord frihed i ånden for at kunne være sand tro. Men for eksempel i islam møder vi tunge byrder. Meget tunge byrder endda som der bliver slidt og kæmpet og ofret liv for at bære. Kvinderne skal bære slør af den ene eller den anden slags. Mændene skal nogle steder lade skægget gro på en bestemt måde. Man må ikke spise hvad som helst. Der er i det hele taget en lang række religiøse regler, der skal overholdes, hvis Gud skal æres ret, siger man. Og fordi ingen kan overholde disse regler til punkt og prikke, vil der altid være et gran af tvivl, om man nu har gjort nok. Skal man gøre mere? Ja, hvor meget skal man gøre, før man har gjort nok? Og hvad hvis man ikke har gjort nok? Straffer Gud så en med sygdom og død og evig fortabelse? Hele tiden disse hvileløse spørgsmål: Hvornår er nok nok?

Hvorfor det? Fordi de ikke tror på Kristus? Hvis de troede på Kristus, ville de finde hvile i at vide, at alt her i verden, netop ikke afhænger af dem, men af hvad Gud gør for dem ved at sende Kristus ind i deres liv. Hvis de troede på Kristus vidste de, at de ikke kunne bevæge Gud ved at gøre bestemte ting eller bære bestemte ting, som slør f.eks. – for Gud gør, hvad han vil. Ingen har derfor magt til at bevæge Gud til noget som helst. Al magt er Guds og Guds alene. Derfor er det Gud alene, der giver, hvad vi behøver. Og nu er det altså Guds vilje at sende Kristus ind i vores liv med al sin magt, så han kan give os kraften og styrken til at bære de byrder, vi skal bære.

I den tro kan vi finde hvile. For i den tro er vi frie til at kunne bære de byrder, der måtte komme med en særlig lethed. For vi er frie fra at skulle bekymre os om, vi nu bærer byrderne på den rigtige måde – om vi skal bære dem med slør på hovedet, med eller uden svinekød i maven, rene eller urene. Vi er med andre ord frie fra at skulle være troende på en bestemt måde. Vi er frie for at ligge søvnløse af spekulationer om, vi nu har gjort nok. Den frihed har

slægterne båret før os, og den frihed skal vi nu bære og det er vort ansvar at bære den frihed videre til de næste generationer. Vi må tro på Kristus og at i ham har Gud givet og gjort alt for os.

Igen vi er trætte. Men i denne tro får du hvile. Her finder din sjæl sit leje. Her er nemlig du fri for at jage efter alt muligt ligegyldigt. Det være sig succes, lykke, rigdom eller hvad du nu kalder din Gud. Her skal du bare være, som du er. Her kan du finde hvile. I Kristus er alt gjort for dig, alt hans er dit. Han har endda givet dig sit liv af kærlighed til dig for at du kan leve, for at du kan håbe. for at din fremtid må være stærkere end alverdens ødelæggende kræfter, ja, selv stærkere end døden.

Så her kan du hvile og være fri. Så fri, at du frimodigt kan tage dine byrder på dig. For med de kræfter, du her bæres af, holdes du frisk og din sjæl vågen, og så er byrderne lette at bære – så lette, at du nu roligt kan give det videre, du har fået i Kristus. Du kan elske din næste. Bære dit alt for vågne barn rundt hele natten, hvis det skal være. For hvad er det imod, at du bliver båret af Kristus. Du kan sidde hos din syge elskede og tale som ven til ven uden at være bange – eller omvendt du, som er syg, kan lade ham, der elsker dig bære dig på sine arme. Du kan arbejde og gøre karriere, hvis det er det, du vil – ikke for at du skal opnå noget personligt – men udelukkende for din næstes skyld. For andet skal du ikke end tjene din næste. Det er du fri til nu! Kort sagt: Du er fri til at vove alt for din næste. Går det galt, så vov det igen. For Kristus siger til dig, at du skal komme til ham, så vil han give dig hvile.

Og så til sidst.

Den russiske digter Tolstoj fortalte engang en legende, der siger det hele. Der var engang en mand, der døde og kom i himlen. Vorherre tog selv imod ham og spurgte om han havde lyst til at se tilbage på sit liv. Det havde han. Det var ligesom en film. Han så hele sit liv, både det onde og det gode, både når byrderne var lette og når de var tunge. Men efterhånden lagde han mærke til en ting: at i alle de

lyse og gode dage var der hele tiden to sæt fodspor ved siden af hinanden: hans egne og Vorherres. Men i de onde og mørke dage var der kun et sæt fodspor. Manden spurgte Vorherre: Hvordan kan det være, at jeg hele tiden ser to sæt fodspor; dine og mine egne i de lyse og gode dage. Du har fulgt mig hele tiden. Men når jeg ser på de mørke dage, så ser jeg kun et sæt fodspor. Hvor kan det være? Hvorfor forlod du mig? Menneske dog, sagde Vorherre. Der er noget, du ikke har fattet: i de lyse og gode dage fulgte jeg dig. Men i de onde, mørke dage, da bar jeg dig.

I den tro vil vi slutte kirkeåret. Når du slider dig træt og byrderne er tunge, så find hvile for din sjæl i Kristus. Han er med dig alle dine dage. Især i de mørke dage er han dig nær, for der bærer han dig. Tro på det. Tro så også på, at når han bærer dig, så vil livet, lyset og kærligheden sejre til sidst – også i dit liv. Amen.

Morten Fester Thaysen

Domprovst over Ribe Domprovsti og sognepræst ved Ribe Domkirke og Seem Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 732: Dybt hælder året

Nr. 666: Den grund, hvorpå jeg bygger

Nr. 36: Befal du dine veje

Nr. 375: Alt står i Guds faderhånd

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
vartov@vartov.dk